

Academiei Române, a trecut în revistă elaborarea de către Eugen Simion, acest „patriarh” al culturii noastre a unor proiecte gigantice, între care a amintit nu doar lucrările fundamentale, precum „Dicționarul Tezaur al Limbii Române”, început de Hașdeu, și terminat în anul 2010, ci și inițierea colecției Opere fundamentale de tip „Pleiade” și Seminarul internațional „Penser l’Europe”.

La rândul său, criticul și istoricul literar acad. Eugen Simion, „o conștiință, un model ce trebuie urmat”, a mărturisit că sărbătoarea de care a avut parte l-a uimit, l-a copleșit, dar a rămas lucid. În „micul discurs aniversar” pe care l-a rostit în aula Academiei, Simion a declarat că încearcă să spună adevărul, ceea ce constituie începutul unei mari virtuți: „Pentru mine adevărul există! M-am străduit întotdeauna să fiu un om al adevărului, sau care-l caută. Merită să căutăm adevărul!” Profesorul a evocat și modelele sale literare - Tudor Vianu, Eugen Lovinescu, Iorgu Iordan, Alexandru Rosetti - „mari profesori într-o istorie nenorocită”.

„Am devenit critic grație lui Eugen Lovinescu și lui Tudor Vianu”, a mărturisit Eugen Simion,

menționând că nu l-a citat pe George Călinescu, „deoarece nu era lăsat să vorbească atunci de la catedră, în schimb era pus să țină discursuri bombastice în Marea Adunare Națională”. Criticul a apreciat că „nu suntem totdeauna ce vrem a fi, sau ceea ce cred alții - binevoitori sau răuvoitori - că suntem”, autocaracterizându-se drept un sentimental care detestă ura; a recunoscut și că ochii de gheață ai criticului ascund, uneori, mari antiteze. El a mai spus că la 80 de ani nu dă sfaturi pentru că nu crede în ideea că dacă cunoști erorile istoriei poți să le eviți și a subliniat că nu crede în relele închipuiri care ar putea constitui pecetea firii noastre latine. „Nu-mi place bocetul și nici zeflemeaua românească”, a reamintit Simion, care crede că România are astăzi nevoie de altfel de modele pe care trebuie să le propună intelectualitatea noastră.

Vorbind despre omul Simion, despre „sporul de ani”, criticul literar a spus că nu știe cum este să fii bătrân și că își dorește luciditatea de a suporta putințele și neputințele care îl părăsesc pe rând. „Cred că inteligența ca formă a bunătății

mai poate face ceva în situații grele de viață, în sensul împăcării cu sine, despre care vorbea J. J. Rousseau”, a mărturisit Simion, care își dorește o bătrânețe goetheeană.

„Dacă dragoste nu e, nimic nu e”, a încheiat fostul președinte al Academiei, spunând în rotop de aplauze-că se pregătește să treacă pragul celor 80 de primăveri cu seninătate, potrivit urării: „Bătrânețe plină de tinerețe!”

Eugen Simion a trăit întotdeauna, de la primele sale manifestări pe scena literaturii, „cu iluzia că se poate înfăptui o operă importantă. Este utopia în care intrăm de tineri și nu mai ieșim din ea până la sfârșit (...) nici nu mai avem curajul să ne întrebăm dacă merită, din moment ce nu o putem abandona...” Desigur, opera presupune efort neîncetat de construcție, consecvență cu sine, profesionalism; înseamnă, încă, răbdare cu sine, forță și, mai ales, viziune. Ea se poate realiza doar trăind continuu în realitatea ei. Iar Eugen Simion a realizat o operă critică monumentală.

Lucia Ivănescu

Eugen Simion fost distins cu numeroase titluri și premii, printre care cinci premii ale Uniunii Scriitorilor, Premiul Academiei Române (1977), Ordinul național „Steaua României” în grad de mare cruce; Legiunea de onoare a Franței. În 2010 a obținut Premiul național de istorie și critică literară „Petru Creția”, pentru facsimilarea manuscriselor eminesciene.

În 1998, a devenit președinte al Academiei, pentru două mandate, până în aprilie 2006. În prezent, este director al Institutului de Istorie și Teorie Literară „George Călinescu” și președinte al Fundației Naționale pentru Știință și Artă, înființată la inițiativa sa.